1962 ఎస్ సీ ర్ (3) 62

అమర్ జ్యోతి స్టోన్ క్రష్టింగ్ కంపెనీ

వర్సెస్

యూనియన్ ఆఫ్ ఇండియా మరియు ఇతరులు

(అయ్యంగార్, ఎస్.రాజగోపాలసిన్హా, భువనేశ్వర్ పి.(సి.జె)దాస్, ఎస్.కె.సర్కార్, ఎ.కె.ముధోల్కర్, జె.ఆర్.)

క్వారీ-పర్మిట్ నిరాకరణ-ఖనిజాల యాజమాన్యం-ఊహ పంజాబ్ ల్యాండ్ రెవెన్యూ చట్టం, 1887 (1887 XVII) పుట 42.

పంజాబ్ ల్యాండ్ రీవెన్యూ యాక్ట్ 1887లోని సెక్షన్ 155(1) ప్రకారం రూపొందించిన ఢిల్లీ మైనర్ మైనర్ మినరల్ రూల్స్ 1938 ప్రకారం క్వారీ స్టోర్ కు 1957 జూన్ 30 వరకు కలెక్టర్ అనుమతి ఇచ్చారు. ఈ పర్మిట్ కాలపరిమితి ముగియడంతో పిటిషనర్ మరో పర్మిట్ కోసం దరఖాస్తు చేసుకోగా ఢిల్లీ (భవనాల నియంత్రణ) చట్టం-1955 ప్రకారం ఇతర అవసరాల కోసం కేటాయించిన 'నియంత్రిత ప్రాంతం'లో ఈ భూమిని చేర్చారనే కారణంతో తిరస్కరించారు.

63

1955 చట్టం డిసెంబర్ 30 తర్వాత అమల్లోకి వచ్చినందున, ఖనిజాల యాజమాన్యం భూమిని తీసుకున్న భూ యజమానికి ఉన్నందున అనుమతి లేకుండా భూమి నుంచి రాళ్లను సేకరించే హక్కు తమకు ఉందని ప్రకటించాలని, 1955 చట్టం అమల్లోకి వచ్చినందున అనుమతి మంజూరు చేయాలని కోరుతూ పిటిషనర్ వ్యాజ్యం దాఖలు చేశారు. 1937.

పిటిషనర్ భూమిపై తన హక్కును నిరూపించుకోలేదని, డిక్లరేషన్ కు అర్హుడు కాదని పేర్కొంది. సెక్షన్ 42(2) పంజాబ్ ల్యాండ్ రెవెన్యూ యాక్ట్, 1887 ప్రకారం 1871 నవంబర్ 18 తర్వాత పూర్తయిన హక్కుల రికార్డుల్లో ఏ క్వారీ అయినా ప్రభుత్వానికి చెందినదని స్పష్టంగా పేర్కొనలేదు. ప్రస్తుత సందర్భంలో ఏ పార్టీ కూడా అటువంటి హక్కుల రికార్డును రూపొందించలేదు మరియు యజమానికి అనుకూలంగా ఎటువంటి అంచనాను అమలు

చేయలేము. అటువంటి హక్కుల రికార్డు కోర్టు ముందు ఉన్నప్పుడు మరియు పత్రంలోని విషయాల నుండి బయటకు వచ్చినప్పుడు మాత్రమే ఈ భావన తలెత్తుతుంది.

మంచి, సంబంధిత కారణాలతో పర్మిట్ దరఖాస్తును తిరస్కరించారని పేర్కొంది. ఆ తర్వాత ఢిల్లీ (భవనాల నియంత్రణ) చట్టం 1955ను రద్దు చేయడం వల్ల ఆ సమయంలో పర్మిట్ కోసం దరఖాస్తు పెండింగ్ లో ఉన్నందున పర్మిట్ జారీని ఆదేశిస్తూ ఉత్తర్వులు జారీ చేసే అధికారం పిటిషనర్ కు దక్కలేదు.

సివిల్ అప్పీలేట్ పరిధి : సివిల్ అప్పీల్ నెంబరు 112 ఆఫ్ 1961.

1959 నాటి ఆర్.ఎస్. ఏ. నం 123-డిలో పంజాబ్ హైకోర్ట్, (సర్క్యూట్ బెంచ్) 1960 సెప్టెంబరు 26 నాటి తీర్పు మరియు ఉత్తర్వు నుండి ప్రత్యేక సెలవు ద్వారా అప్పీల్.

*ఎన్.ఎస్.బింద్రా, ఐ.సి.జైన్, ఒ.పి.రాణాలు*అప్పీలుదారుతరుపున ఉన్నారు.

సి.కె.డాఫ్తారీ, బి.సేన్, టి.ఎం.సేన్ లు 1 నుంచి 3 వరకు ఉన్నారు. *తారాచంద్ బ్రిజ్మోహన్ లాల్*, 4వ స్థానంలో నిలిచారు.

1961. ఆగస్టు 8.

కోర్టు తీర్పును ***అయ్యంగార్ , జె.***

1959 రెండవ అప్పీలు నెంబరు 123-డిలో పంజాబ్ హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పుకు వ్యతిరేకంగా రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 136 కింద ఈ కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పును అనుసరించి ఈ అప్పీల్ దాఖలు చేయబడింది.

64

1955 డిసెంబర్ 21న ఢిల్లీ చీఫ్ కమిషనర్ పరిపాలనలోని నారాయణ గ్రామంలో కాస్రా నంబర్లు 1621, 1646, 1652, 1653, 1703 తేదీల్లో లీజుదారుగా ఉన్నారు. లీజుదారుగా ఆ సంస్థ తన లీజుకు లోబడి ఉన్న పొలాల్లో రాతి క్వారీల్లో పనిచేస్తోంది. పంజాబ్ ల్యాండ్ రెవెన్యూ చట్టం, 1887లోని సెక్షన్ 155(1) ద్వారా పొందుపరిచిన అధికారాలను ఉపయోగించి రూపొందించిన ఢిల్లీ మినోర్ మినరల్ రూల్స్, 1938లోని నిబంధనలకు లోబడి ఈ ప్రాంతంలో క్వారీ చేసే వ్యక్తుల హక్కు ఉంటుంది. ఈ నిబంధనల ప్రకారం క్వారీలను తన విచక్షణ మేరకు మంజూరు చేయడానికి

అనుమతులు మంజూరు చేయడానికి కలెక్టర్ కు దరఖాస్తు చేసుకోవాలి. ఈ అనుమతుల కాలపరిమితి ఏడాది; అటువంటి క్వారీలు జరిగినప్పుడు నిబంధనల్లో పేర్కొన్న రేట్లకు రాయల్టీని పర్మిట్ హోల్డర్ చెల్లించాడు. అయితే, ఈ నిబంధనలు వాటి నిర్వహణ నుండి మరియు అనుమతి లేదా రాయల్టీ చెల్లించాల్సిన అవసరం నుండి స్పష్టంగా మినహాయించబడ్డాయి, ఏదైనా ఖనిజాన్ని క్వారీ చేయడం భూమి యజమానికి చెందిన భూమిలో ఉందని రుజువు చేయబడింది, దీనిలో పంజాబ్ ల్యాండ్ రెవిన్యూ చట్టం, 1887 లోని సెక్షన్ 42 ప్రకారం ఖనిజంపై హక్కు ఉంది. ఈ నిబంధనల ప్రకారం అనుమతుల కోసం దరఖాస్తు చేసుకున్న పిటిషనర్ సంస్థ 1957 జూన్ 30వ తేదీ వరకు గడువు విధించిన కాలపరిమితిని చెల్లిస్తోంది. ఆ తర్వాత క్వారీ తవ్వకాలకు పర్మిట్ కోసం దరఖాస్తు చేసుకోలేదు. అందువల్ల ఎస్ కింద ప్రభుత్వ అధికారులకు అప్లయింట్-సంస్థ నోటీసులు జారీ చేసింది. సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని 80వ సెక్షన్ లో దాఖలైన దావాలో ప్రస్తుత అప్పీలు 1957 అక్టోబర్ 8న ఉంది.

పిటిషనర్ రెండు ప్రధాన ఉపశమనాల కోసం దావాలో అభ్యర్థించారు - (1) అనుమతి లేకుండా కూడా సూట్-భూమి నుండి రాళ్లను క్వారీ చేసే హక్కు ఉందని ప్రకటించడం, (2) ప్రత్యామ్నాయంగా మునుపటిలా రాయల్టీ చెల్లించడానికి అవసరమైన అనుమతిని జారీ చేయాలని ప్రతివాదులను - యూనియన్ ఆఫ్ ఇండియా మరియు కలెక్టర్ మరియు ఢిల్లీ డెవలప్మెంట్ అథారిటీలను ఆదేశించడం.

65

అందువల్ల లీజు కింద భూమి యజమాని తనకు ఖనిజాల యాజమాన్యాన్ని కట్టబెట్టారని, దీని ఫలితంగా గతంలో పేర్కొన్న ఢిల్లీ మైనర్ మైనర్ మినరల్ రూల్స్ ప్రకారం అనుమతి అవసరం లేకుండా క్వారీలు నిర్వహించే హక్కు పిటిషనర్కు ఉందని పిటిషన్పై మొదటి ఉపశమనం లభించింది. సూట్-ల్యాండ్ లోని ఖనిజ హక్కులు ప్రభుత్వానికి ఉన్నప్పటికీ, భూమిపై క్వారీ కార్యకలాపాలు నిర్వహించడానికి అప్పీలుదారుకు చట్టబద్ధమైన హక్కు ఉందని, దరఖాస్తు చేసిన అనుమతిని మంజూరు చేయాల్సిన బాధ్యత కలెక్టర్ కు ఉందని ఇతర ప్రత్యామ్నాయాలను నిర్ణయించారు. అందువల్ల పిటిషనర్ దురుద్దేశంతో అనుమతి నిరాకరించారని , చట్టబద్ధమైన

నిబంధనల ప్రకారం అనుమతులు మంజూరు చేసే అధికారం తనకు ఉన్న ఉద్దేశ్యానికి అతీతమైన కారణాల వల్ల అని పిటిషనర్ పేర్కొన్నారు. ప్రతి కీలకమైన అంశంలో పిటిషనర్ పై దాఖలైన దావాను ట్రయల్ కోర్టు కొట్టివేసింది మరియు ఈ తీర్పును ఇప్పుడు అప్పీల్ లో ఉన్న తీర్పులో హైకోర్టు వరకు కోర్టులు ధృవీకరించాయి.

పిటిషనర్ తన పిటిషన్ కు మద్దతుగా బింద్రా మేధావులు రెండు ప్రధాన అంశాలను కోరారు. పంజాబ్ ల్యాండ్ రెవిన్యూ చట్టంలోని సెక్షన్ 42లోని నిబంధనలను హైకోర్టు న్యాయమూర్తి తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నారని, తప్పుగా ఉపయోగించారని, ఆ సెక్షన్ ను తప్పుగా అర్థం చేసుకుంటే పిటిషనర్ లీజుదారుడు ఆ భూముల్లో ఖనిజ హక్కులకు యజమానిగా పరిగణించాలని ఆయన మొదటి వాదన. ఈ వాదనను అర్థం చేసుకోవడానికి ఎస్.42 యొక్క పదాలను నిర్దేశించడం అవసరం. ఇది ఇలా ఉంది

"42. (1) 1871 నవంబర్ పద్దెనిమిదవ తేదీకి ముందు ఏదైనా రికార్డు స్థాయి హక్కులు పూర్తయినప్పుడు,

66

ఏదైనా అడవి, క్వారీ, క్లెయిమ్ చేయని, ఆక్రమించని, నిర్మానుష్యమైన లేదా వృధా భూమి, ఆకస్మిక ఉత్పత్తులు లేదా భూమిపై ఇతర అనుబంధ ప్రయోజనాలు భూ యజమానులకు చెందినవిగా పరిగణించబడవు.

(2) ఆ తేదీ తర్వాత పూర్తయిన ఏ రికార్డు హక్కులలోనైనా ఏదైనా అడవి లేదా క్వారీ లేదా అటువంటి భూమి లేదా వడ్డీ ప్రభుత్వానికి చెందినదిగా స్పష్టంగా పేర్కొనబడనప్పుడు, అది భూ యజమానులకు చెందినదిగా పరిగణించబడుతుంది.

(3) ఉపవిభాగం (1) సృష్టించిన ఊహను చూపించడం ద్వారా తోసిపుచ్చవచ్చు-

(ఎ) మదింపు సమయంలో మదింపు అధికారి చేసిన రికార్డు లేదా నివేదిక నుండి,

లేదా

(బి) రికార్డు లేదా నివేదిక నిశ్శబ్దంగా ఉన్నట్లయితే, ఉన్న గ్రామాల మదింపు మరియు ఉనికిలో లేని అదే స్వభావం కలిగిన గ్రామాల అంచనా, ఏదైనా అడవి లేదా క్వారీ లేదా అటువంటి భూమి లేదా ఆసక్తి మధ్య పోలిక నుండి, భూమి-పన్ను మదింపులో అడవి, క్వారీ, భూమి లేదా వడ్డీని పరిగణనలోకి తీసుకుంటారు.

(4) ఈ ఊహను తిరస్కరించే వరకు, అడవి, క్వారీ, భూమి లేదా వడ్డీ ప్రభుత్వానికి చెందుతుందని భావించబడుతుంది."

హైకోర్టుకు చెందిన విద్యావంతులైన సింగిల్ జడ్జి సబ్-సీఎల్ పట్ల తప్పుగా వ్యవహరించడం తన ఉప లక్ష్యంలో నిస్సందేహంగా సరైనదే. (4) ఈ సెక్షన్ లో భూస్వాములకు అనుకూలంగా సబ్-ఎస్ లు లేవనెత్తిన వాదనకు సమానంగా వర్తిస్తుంది. (2) అయితే, ఈ కేసు యొక్క వాస్తవాల ఆధారంగా, అప్పీలుదారుకు ఉప-సెక్షన్లలో అమలు చేయబడిన ఊహను అమలు చేయడానికి అర్హత ఉందని ఇది నిర్ధారించదు. (2) 1871 తరువాత రెండుసార్లు నరన్ గ్రామానికి సంబంధించి హక్కుల రికార్డులు తయారు చేయబడ్డాయి, అయితే పత్రాలలోని సంబంధిత అంశాలను కోర్టు ముందు ఉంచలేదు. బింద్రా1871 తర్వాత ఒక గ్రామానికి సంబంధించి రికార్డు స్థాయి హక్కులను తయారు చేశారని ఒకసారి నిరూపిస్తే, అది సబ్-ఎస్ లో ఊహ అని వాదించారు. (2) ఖనిజాలకు భూమి యజమాని హక్కు కలిగి ఉండటానికి అనుకూలంగా ఉంది మరియు ప్రస్తుత కేసులో ప్రతివాదులు రికార్డు-హక్కులను సమర్పించనందున, అప్పీలుదారు తన హక్కును ధీమినరల్స్కు రుజువు చేశాడని కోర్టు ప్రాతిపదికన ముందుకు సాగాలి. ఈ విభాగం నిర్మాణాన్ని మేము పూర్తిగా అంగీకరించలేము. సెక్షన్ 42(2) ప్రకారం 1871 నవంబర్ 18 తర్వాత పూర్తయిన ఏవైనా రికార్డు హక్కులు ప్రభుత్వానికి చెందుతాయని స్పష్టంగా పేర్కొనలేదు, కానీ రికార్డు ఆఫ్ రైట్స్ కోర్టు ముందు ఉండి, సమర్పించిన డాక్యుమెంట్ లోని విషయాల నుండి బయటకు వచ్చినప్పుడు మాత్రమే ఈ ఊహాగానాలు ప్రభుత్వానికి వ్యతిరేకంగా ఉంటాయి. అందువల్ల కోర్టు ముందు ప్రవేశపెట్టని, సమర్పించని రికార్డు హక్కుల్లోని అంశాలను లేవనెత్తే అధికారం సబ్ సెక్షన్ కు లేదు. పిటిషనర్ తరపు న్యాయవాదులు కూడా ప్రతివాదులకు

వ్యతిరేకంగా ఒక అంచనాకు రావాలని కోర్టును ఆహ్వానించడం సమంజసం కాదు, ఎందుకంటే రికార్డు-హక్కుల రికార్డు ఒక పబ్లిక్ డాక్యుమెంట్, అందువల్ల పిటిషనర్ కు కూడా అందుబాటులో ఉంటుంది, వారు దాని వాదనకు మద్దతు ఇస్తే సర్టిఫైడ్ కాపీని పొంది దాఖలు చేయవచ్చు. 1948-49 సంవత్సరానికి గాను కేవలం జమాబందీ గ్రామాన్ని మాత్రమే పరిగణనలోకి తీసుకుని, అందులో ప్రభుత్వం మతపరమైన హక్కులకు యజమాని అనే వాస్తవంపై ఆధారపడింది. అయితే ఈ పత్రంలోని అంశాలు వాజిబ్-ఉల్-అర్జ్ మరియు జమాబందీ ఖాతాలో మాత్రమే కనుగొనబడే ఖనిజాల యాజమాన్యం వరకు గ్రామాల్లో లభించే ఆచారంతో ఎటువంటి సంబంధం కలిగి ఉండవు, దీని ఆధారంగా ఎస్.42(2) లోని ఊహను అమలు చేయవచ్చు.

68

అందువల్ల సంబంధిత హక్కుల రికార్డు కోర్టు ముందు లేదని, తత్ఫలితంగా ఉపసంఘాలు లేవనెత్తిన ఊహాగానాలే ఇందుకు నిదర్శనమన్నారు. (1) లేదా (2) సెక్షన్ 42ను ప్రభుత్వం లేదా యజమానికి అనుకూలంగా ఉపయోగించవచ్చు.

అయితే దీని ముందు రెండు వాస్తవాలు ఉన్నాయి. ఏ ప్రాతిపదికన, ఖనిజాల శీర్షికను నిర్ణయించవచ్చో న్యాయస్థానాలు నిర్ణయించవచ్చు. మొదటిది, పిటిషనర్ కేవలం కలెక్టర్ నుంచి పొందిన బలం లేదా అనుమతుల ఆధారంగా మాత్రమే ఖనిజాలను తయారు చేస్తున్నాడని, మనం ఇంతకు ముందు చెప్పినట్లుగా, దాని లీజుదారు ఖనిజాల యజమాని కాకపోతే మాత్రమే ఇది జరిగేది. పిటిషనర్ తన హక్కులకు సంబంధించి పొరపాటున పర్మిట్ కోసం దరఖాస్తు చేసి ఉండవచ్చుననే కారణంతో పిటిషనర్ ప్రవర్తనను వివరించడానికి విజ్ఞులైన న్యాయవాది ప్రయత్నించారు. అయితే ఇది అతనికి సహాయపడదు, ఎందుకంటే దరఖాస్తు చేయడం అనేది ఒక తప్పు కింద జరిగిందని మరియు కోర్టు సంతృప్తి చెందడానికి రుజువు చేయబడిన తప్పు అని రుజువు చేయాల్సిన అప్పీదారుపై భారం పడుతుంది. ఆ ప్రయత్నం కూడా చేయలేదు. ఇది కాకుండా, ఖనిజాలకు యజమాని అనే ఆరోపణతో కోర్టుకు వచ్చిన పిటిషనర్ తన కంటే ముందు ఆస్తిపై తన హక్కును నిరూపించుకోవాల్సి ఉంటుంది, అయితే పిటిషనర్ తన హక్కును నిరూపించడానికి ఎటువంటి సాక్ష్యాధారాలను సమర్పించలేదు. పిటిషనర్ ఆస్తిని అంగీకరించడం

వల్లనే ఇండియన్ ఎవిడెన్స్ యాక్ట్ సెక్షన్ 110 ప్రకారం పిటిషనర్ల యాజమాన్యానికి భంగం వాటిల్లిందని బింద్రా వాదించారు. అయితే ఇది పూర్తిగా బలప్రయోగం కాదు, ఎందుకంటే ఇప్పుడు మనం ఆందోళన చెందుతున్న ఖనిజాలను స్వాధీనం చేసుకోవడం మాత్రమే కలెక్టర్ అనుమతి కింద ఉంది- మైనర్ మినరల్ రూల్స్ యొక్క పథకాలకు సంబంధించి ఖనిజాలపై పిటిషనర్ల యాజమాన్యాన్ని స్పష్టంగా వ్యతిరేకించిన పరిస్థితి. కాబట్టి క్వారీలపై యాజమాన్య హక్కుల ప్రాతిపదికన పిటిషనర్ వాదనలు విఫలం కావాలని కింది కోర్టులు వాదించడం సరైందేనని, 1880, 1908-09 సంవత్సరాల్లో సిద్ధం చేసిన దావా-గ్రామాల రికార్డు-హక్కులకు సంబంధించిన థేవాజీబ్-ఉల్-అర్జ్ లోని నమోదులు అదనపు సాక్ష్యాలను చేర్చాలని ప్రతివాదులు ఈ కోర్టులో పిటిషన్ దాఖలు చేశారు.

69

గ్రామంలోని రాతి క్వారీలకు ప్రభుత్వమే యజమానులనే వాస్తవాన్ని ఇవి స్పష్టం చేస్తున్నాయి. పిటిషనర్ తరఫు న్యాయవాది ఈ వేదికపై అదనపు సాక్ష్యాలను అంగీకరించడానికి తీవ్రంగా వ్యతిరేకించారు మరియు దరఖాస్తును అనుమతించినట్లయితే ఈ ఎంట్రీల యొక్క సరైనదాన్ని నిరూపించడానికి సాక్ష్యాలను జోడించే అవకాశం ఇవ్వాలని సమర్పించారు. ఈ అదనపు డాక్యుమెంట్లు లేకపోయినా అప్పీలుదారుని హక్కులకు సంబంధించి మేము అంగీకరించిన దృష్ట్యా, వాటిని అంగీకరించాల్సిన అవసరం లేదని మేము భావించడం లేదు. దావా-భూములలో ఖనిజ హక్కులపై పిటిషనర్ తన హక్కును రుజువు చేయలేదని, దాని ఆధారంగా డిక్లరేషన్ ఇవ్వాలన్న దాని వాదనను దిగువ న్యాయస్థానాలు సరిగ్గా తిరస్కరించాయని మేము భావిస్తున్నాము.

విజ్ఞులైన న్యాయవాది లేవనెత్తిన మరో విషయం ఏమిటంటే, ఖనిజాల యజమానులు ప్రభుత్వమే అయినా, మైనర్ మినరల్ రూల్స్, 1938 ప్రకారం కలెక్టర్ అనుమతి తప్పనిసరి అయినప్పటికీ, అప్పీలుదారునికి పర్మిట్ ఇవ్వడానికి సరైన కారణాలు ఉన్నాయని, ప్రస్తుత కేసులో ఆయన నిరాకరించడానికి కారణాలు ఉన్నాయని, అందువల్ల పిటిషనర్ కు పర్మిట్ ఇవ్వాల్సిన చట్టపరమైన బాధ్యత ఉందని న్యాయవాది వాదించారు. అనుచిత, దురుద్దేశంతో..

1955 చట్టం 53 ప్రకారం ఏర్పాటు చేసిన ఢిల్లీ డెవలప్ మెంట్ ప్రొవిజనల్ అథారిటీ తీర్మానాల కారణంగా పిటిషనర్ కోరిన అనుమతిని కలెక్టర్ తిరస్కరించారని ఈ సందర్భంగా ప్రస్తావించారు. ఆ అథారిటీ ప్రొసీడింగ్స్ కారణంగా ఆ భూమిని "నియంత్రితప్రాంతం"లో చేర్చారు, అనగా ఇతర అవసరాలకు రిజర్వు చేయబడిన ప్రాంతం, ఫలితంగా దానిలో క్వారీలను నిషేధించడం సముచితం మరియు సముచితమని భావించారు.

70

సూట్ ల్యాండ్ లో క్వారీలను నిషేధించే విషయంలో బోర్డు సిఫారసును అమలు చేయడంలో కలెక్టర్ అనుచితంగా వ్యవహరించారని పిటిషన్ లో ఆరోపించారు. అయితే, 1955 చట్టం 53 ప్రకారం ఆ భూమి "నియంత్రితప్రాంతం"లో ఉండి, క్వారీలను ఆనుకుని ఉన్న ఆ ప్రాంతంలో నివసిస్తున్న ప్రజల ఆరోగ్య ప్రయోజనాల దృష్ట్యా క్వారీలను నిషేధించాల్సిన అవసరం ఉందని, ఈ విషయాన్ని అభివృద్ధి అథారిటీ కలెక్టర్ కు తెలియజేసినట్లయితే, అనుమతి నిరాకరించిన కలెక్టర్ ఉత్తర్వు విజయవంతం కాదనే వాదనను కౌన్సిలర్ తీవ్రంగా వ్యతిరేకించలేదు. అయితే 1955 డిసెంబర్ 30 తర్వాత 1955 నాటి చట్టం 53 అమలులోకి రాలేదని, దాని స్థానంలో 1957 నాటి ఢిల్లీ అభివృద్ధి చట్టం అమల్లోకి వచ్చిందని, ఆ తర్వాతి చట్టం ప్రకారం ఈ ప్రాంతం అలా నోటిఫై కాలేదని న్యాయవాది వాదించారు. ఈ మారిన పరిస్థితులను పరిగణనలోకి తీసుకుని, ట్రయల్ కోర్టు తీర్పు వెలువరించిన రోజున, 1955 నాటి చట్టం 53 అమలులో ఆగిపోయిందని, దాని కింద నోటిఫికేషన్ గడువు ముగిసిందని, ఈ అంశాలను పరిగణనలోకి తీసుకుంటే పిటిషనర్ కు తాను కోరిన మాండమస్ ఉపశమనం పొందే స్పష్టమైన చట్టబద్ధమైన హక్కు ఉందని న్యాయ దృష్టికి తీసుకురావాలన్నది వాదన. కోరిన అనుమతి ఇవ్వాలని కలెక్టర్ ను ఆదేశించింది. ఈ కేసు యొక్క ఉద్దేశ్యానికి, ఒక న్యాయస్థానం వాస్తవాలను పరిగణనలోకి తీసుకోవడానికి మరియు అటువంటి అంశాల ఆధారంగా ఉపశమనం కలిగించడానికి పరిమితులను పరిశీలించాల్సిన అవసరం లేదు. పిటిషనర్ కు సంబంధించినంత వరకు పరిస్థితి ఇలా ఉంది - క్వారీ రాళ్లకు అనుమతి ఇవ్వాలని కలెక్టర్ కు దరఖాస్తు చేయగా, అది తిరస్కరణకు గురైంది. ఈ తిరస్కరణ చట్టవిరుద్ధమని సవాలు చేయబడింది మరియు ఈ ప్రాతిపదికనే వాదిలో తప్పనిసరి నిషేధ

ఉపశమనం కోరబడింది. 1957 ఏప్రిల్-మే నెలల్లో అనుమతి ఇవ్వాలన్న కలెక్టరు చేసిన ప్రయత్నం ఫలించలేదని పిటిషనర్ చెప్పగలిగితే అది ఒక విషయం అవుతుంది కానీ ఆమె పరిస్థితి అలా కాదు.-. పిటిషనర్ దాఖలు చేసిన చాలా కాలం తరువాత అనుమతిని సమర్థించే శాసనం లేదా ఉత్తర్వు ఉనికిలో లేకుండా పోయిందనే వాస్తవాన్ని ట్రయల్ కోర్టు పరిగణనలోకి తీసుకుని ఉండాల్సిందని, దీని వల్ల అప్పీలుదారుకుఅపర్మిట్ మంజూరు పొందే హక్కు ఉందని వాదనలు వినిపించాయి.

71

మా అభిప్రాయం ప్రకారం ఈ వాదన అప్రజాస్వామికంగా సాగుతుంది. దావాకు ముందు పిటిషనర్ దరఖాస్తును కలెక్టర్ సక్రమంగా పరిష్కరిస్తే అనుమతుల మంజూరు కోసం అథారిటీల ముందు ఎలాంటి దరఖాస్తు పెండింగ్ లో లేదని తేలింది. ట్రయల్ కోర్టులో విచారణ పెండింగ్ లో ఉన్న సమయంలో మారిన వాస్తవాల ఆధారంగా కలెక్టర్ కు కొత్తగా దరఖాస్తు చేయడం సర్వసాధారణం. కోర్టు తప్పనిసరిగా మంజూరు చేయాలని ఆదేశించే అంశంపై కలెక్టర్ ముందు దరఖాస్తు పెండింగ్ లో ఉంది. అందువల్ల 1955 నాటి 53వ చట్టం రూపంలో చట్టాన్ని మార్చడం వల్ల ఈ దావాలో అప్పీలుదారుకు ఉపశమనం లభించదని స్పష్టమవుతోంది. ఒక ఆస్తికి ప్రభుత్వం యజమానిగా ఉన్న సందర్భాల్లో, దాని నిర్వహణలో, నియంత్రణలో దాని విచక్షణాధికారం న్యాయస్థానాల ఆదేశాలకు లోబడి ఉంటుందా లేదా అనే అంశంపై న్యాయస్థానాల్లో చర్చించిన అంశాన్ని మనం పరిగణనలోకి తీసుకోవాల్సిన అవసరం లేదని మేము భావించాము, వాస్తవానికి, శాసనం లేదా చట్టబద్ధమైన నియమం ఏదైనా నిర్దిష్ట హక్కులను పొందడానికి వీలు కల్పిస్తుంది.

అప్పీల్ విఫలం అవుతుంది మరియు ఖర్చులతో కొట్టివేయబడుతుంది.

అప్పీల్ కొట్టివేత..